

vet en anden. Den er blevet meget kortere, og alligevel tror jeg, man kan sige, at den er blevet meget tydeligere, fordi den netop angiver, hvad Loven drejer sig om, medens den Titel, som Lagtinget havde givet Udkastet, var den sædvanlige: „Forslag til Lov om Tillæg til og Forandring i“ o. s. v. Naar saa Loven i Forvejen havde en lang Titel, som denne skulde fremtræde som Tillæg til og Forandring i, vilde hele Titelen blive meget stor og indviklet. Denne Forandring betragter jeg absolut som en Forbedring. Endvidere er der foretaget en Forandring i § 4, hvor Lagtingets Udkast havde den Bestemmelse, at Sysselmanden for Suderø Syssel skulde kunne beklæde Retten paa eget An- og Tilsvar. Justitsministeriet har haft Betænkeligheder ved at give Konstitutionen under den Form; jeg kan godt forstaa disse Betænkeligheder og mener, at man meget godt kan lade sig nøje med, hvad her er foreslaaet, idet Befolkningen egentlig faar det samme, hvad enten Sysselmanden gør det paa eget eller paa Sørenskriverens Ansvar, naar han blot ved at beklæde Retten kan bidrage til, at der kan blive hyppigere Retsdage paa Suderø, end der har været tidligere.

Endelig er der en lille Tilføjelse i § 7 om, hvad der ved denne Lov ophæves, og hvad der bliver staaende af Loven af 1. April 1896. Det er et Spørgsmaal, om det er nødvendigt at have disse Bestemmelser, men de kan vel ikke skade noget. Kun er der et enkelt Udtryk i § 2 i den nævnte Lov, som maaske gør det uheldigt at henvise til den, idet der staar, at „Tingstidene bliver betimeligt at kundgøre ved Kirkestævne“. Nu udkom der i Fjor en Lov, som ophævede Kundgørelse ved Kirkestævne, og det kunde se ud, som om det var at indføre det paa ny, naar man siger, at Paragraffen skal forblive i Kraft. Det er imidlertid et underordnet Spørgsmaal, som jeg kun vil henstille til den højtærede Ministers Overvejelse.

Hvad endelig Slutningsparagraffen angaar, er den ogsaa kommet til, og jeg anser det for at være fuldstændig korrekt, at Loven ikke træder i Kraft før 1. Januar 1915. Der skal jo bestemmes Tingsdage for hele Aaret forud, og det kan altsaa ikke ske før til 1. Januar 1915.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget paa det bedste til Tingets Velville.

Justitsministeren (Zahle): Jeg maa takke det ærede Medlem for den venlige

Omtale, han har gjort det her foreliggende Forslag til Genstand for. Af Indvendinger havde det ærede Medlem, saa vidt jeg forstod, egentlig kun een: at det var tvivlsomt, om der i § 7, 2det Stykke, burde være nævnt § 2 i Lov Nr. 52 af 1. April 1896. Dette skal nu paa den Foranledning, det ærede Medlem her har givet, blive taget op til Overvejelse i Justitsministeriet. Det er meget muligt, at det ærede Medlem har Ret i, at den Paragraf ikke bør nævnes i Lovforslaget, og saa skal der til anden Behandling blive stillet Ændringsforslag desangaaende.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om en forandret Affattelse af § 27 i Lov om Indkomstskat til Københavns Kommune Nr. 110 af 18. April 1910.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 61; Udvalgets Betænkning i Tillæg B. Sp. 79).

Udenfor Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslaget Paragraffer, det stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredie Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Poul Rasmusen): De Forhold, der omhandles i den københavnske Indkomstskattelovs § 27, er af den Art, at det er ret vanskeligt, forinden Forholdene er prøvede nærmere i Praksis, at give Regler, der er saa udtømmende, at de ikke med en eller anden Fortolkning kan skabe Forhold, som ikke er saaledes, som man havde tænkt sig fra Lovgivningsmagtens Side. Det har ogsaa vist sig, at med de Fortolkninger, som § 27 har været underkastet, er der fremkommet forskellige uheldige Forhold, dels saaledes, at samtidig med at Skatteloven krævede Balance, var der paa den anden Side Regler, som i visse Tilfælde kunde hindre, at der skaffedes Balance. Samtidig med, at Loven forudsatte, at et ordinært Valg skulde være